

ad § 3, Stk. 4:

Med Hensyn til Importgrundlaget maa vi anse den foreslaaede Ændring, hvorefter Importen i 1934 (1935) lægges til Grund, for højst uheldig. Selv om der er Ulemper forbundet med det hidtil benyttede Grundlag — Importen i 1931 —, repræsenterer dette i hvert Fald et Udgangspunkt, der betegner Handelens Tilstand, saaledes som denne frit havde udviklet sig paa det paagældende Tidspunkt, hvorimod Tilstanden i 1934 (1935) maa anses for en kunstigt fremkaldt og opretholdt Tilstand, der ikke paa samme Maade er Udtryk for Erhvervsfirmaernes naturlige Importbehov og Levedygtighed. Yderligere maa det erindres, at det af forskellige Grunde — blandt andet fordi visse Varearter i 1934 saa godt som udelukkende importeredes paa privat Udvekslingsgrundlag, og fordi Valutatildeling i vidt Omfang var afhængig af, paa hvilket Land Bevillingen var søgt, uden at den paagældende Importør paa Forhaand kunde gøre sig noget Begreb om Chancen for at opnaa Tildeling paa vedkommende Land — er højst *tilfældigt*, hvilke Firmaer der har været saa heldige i 1934 at opnaa regelmæssigt udfærdigede Importbevillinger. Paa denne Maade præges det foreslaaede Tildelingsgrundlag af en Vilkaarlighed og Tilfældighed, der virker uretfærdig. Vi maa derfor anse det for nødvendigt, at det hidtidige Grundlag bibeholdes, dog saaledes, at der gives Adgang til paa den ene Side af Tildelingsgrundlaget at udskille saadanne Firmaer, der ikke længer kan anses for at repræsentere en levende og legitim Erhvervsvirksomhed, og paa den anden Side til i Tildelingsgrundlaget at indføje saadanne Firmaer, der kun paa Grund af særlige Omstændigheder ikke stod som Importører i 1931. Ud fra disse Betragtninger henstiller vi, at der med Hensyn til Tildelingsgrundlaget aføskes Nationalbankens Valutakontor en Udtalelse om de med det foreslaaede Grundlag forbundne tekniske Vanskeligheder.

Endvidere bør Begrebet „Importør“ nærmere defineres i Overensstemmelse med de i Skrivelse af 11. Januar 1933 fra Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelskammeret til Nationalbankens Valutakontor fremførte Synspunkter. (En Genpart af den paagældende Skrivelse vedlægges). Den nugældende Ordning, hvorefter Importørbegrebet alene bestemmes under Hensyn til den udenlandske Faktura, har ført til Uretfærdigheder over for Firmaer, der maa betragtes som den virkelige Importør.

For det Tilfælde, at Importgrundlaget — som antydnet i Lovforslaget — bliver fastlagt for Undergrupper, bør det være Importørerne tilladt at faa overført Importtal fra en Undergruppe til den anden inden for samme Hovedgruppe, for saa vidt det drejer sig om Varer, der henhører til samme Branche.

Endelig anbefales det, at Ordene „har Adgang“ i Stykkets 3die Linie erstattes med Ordene „er berettigede“.

ad § 4:

Vi kan ikke godkende Paragraffens Bestemmelse af Valutatildelingernes Gyldighedsvarighed, men maa i Overensstemmelse med de tidligere i Forstaaelse med Nationalbankens Valutakontor derom fremsatte Ønsker fastholde, at Gyldigheden vel begrænses, men paa den anden Side ogsaa bestemt fastsættes til en Tid af 1 Aar fra Udstedelsesdagen. Den foreslaaede Ordning vil i høj Grad vanskeliggøre, ja, inden for flere Brancher umuliggøre handelsmæssige Dispositioner og paa urimelig Maade forcere Importen.

Endvidere bør det i Loven angives, at Tildelingsperioderne kan fastsættes af forskellig Længde under Hensyn til forskellige Branchers Behov.

Den i Paragraffen Nationalbankens Valutakontor tildelte almindelige Bemyndigelse til at træffe anden Bestemmelse vedrørende Gyldighedsvarigheden af tildelte Bevillinger maa efter vor Opfattelse anses for uheldig og bør udgaa eller ændres saaledes, at det ikke tillades Valutakontoret at tilbagekalde en Gang udstedte Bevillinger eller ændre disses Gyldighedsvarighed.

Endelig forudsættes det, at Gyldighedsvarigheden af 1 Aar ogsaa gælder for de før Lovens Ikrafttræden udstedte Bevillinger, dog saaledes at ingen allerede udstedt Attests Gyldighed bortfalder før den 1. Marts 1936.

ad § 5:

Det maa, for ikke at ophæve al Sikkerhed for bestaaende Firmaer, tilraades, at den Procent af det samlede Kronebeløb, der for de enkelte Varegrupper kan stilles til Raadighed for Ny-Importører, fastsættes i Loven.